

Proszektúra

a vastestű szerelvény alatt sikoltoznak a vonatsínek, s te csak állsz kedvesed kezét szorongatva, várva, hogy befejeződjék kényszerű álldogálásotok a sorompó előtt, hogy a kóbor, dohogó mozdony odébbálljon kísértetiesen sötét kocsijaival, hogy ne kelljen unnod már ezt a beteges mormogást, ami olyan mint egy szenilis öregúr elégedetlenkedése a mindennapos diétás leveske láttára, hogy remegő kezével mégis elkezdje aztán a kanalazgatást, hogy így mutassa meg, hogy él, s, hogy neked éppen ilyen idétlen asszociációk jutnak az eszedbe, az persze nem véletlen, ugyanis az öregeberek látványa elszomorít, nem maga a tény miatt, hogy az ember, ugye, megöregszik, hanem az egyelőre még átélhetetlen probléma miatt, vajon mit fognak jelenteni neked akkor a nők, ha már csak egymagadban fogsz üldögelni nap nap után egy betegkkel teli kórterem egyik ágyán várakozva a gyógyulásra, legalábbis valami megváltásra, ami megszabadíthatna az élet végességének tudatától, hogy ijedten ne kelljen odakapaszkodnod fiatal orvosok köpenyébe, hogy doktor úr, így meg úgy, de hát ő is csak ember, s talán még a tegnap esti erekciója foglalkoztatja, vagy az új ápolónővel eltöltendő éjszakai ügyelet, s minék is foglalkozna veled, te öreg, aszott, vén kecske, aki már amúgy is túlkoros vagy azokhoz a dolgokhoz, amik cinikus vigyor társaságában ténylegesen besorolhatók ebbe a jellegtelen „azokhoz a dolgokhoz” kategóriájába, mint minden olyan dolog, ami egyáltalán valahogy a férfi és nő kapcsolata címszó alatt tárgyalható lehetne egy nem létező lexikonban, s ami valójában mégis létezik, mert ott rejlik minden ember – férfi és nő – agytekervényeinek valamelyikében, hovatovább már-már minden mozdulatban, egy-egy gomb kigombolásától kezdve egészen addig a bizonyos jajig, ami egy apró női száját lihegés formájában elhagy, s ahogy ezek a gondolatok megfordulnak benned, erősebben szorítod a markodban őrzött kicsi ujjakat, s a sötét éjszakában lépdelték tovább, hogy egy perszével felelj aztán kedvesed biztosan odamenjünk? kérdésre, hát persze, ismételtgeted, magabiztosan, bár magad sem tudod, hogy milyen lesz ott, ahová most készültök, s jóllehet neked ez az egész dolog a költészet és a prózairás szempontjából fontosnak tűnik, talán mégis megfontolást igényelne a kérdés, hogy vajon miképpen fogsz viselkedni, hiszen egy normálisabb embert az ájulás környékezne idegen hullafoltos testek látványára, hát mégis boncoláskor! minek az egész, minck? magad sem tudod talán, de azért gyötör a kíváncsiság önmagad miatt is, hogy, hogyan fogod viselni, mert hát te nem olyan vagy mint a többi ember, hanem egészen más, alapvetően a kedvesed miatt is kíváncsi vagy, ugyanis valóban érdekes lehet az a nő, akinek meztelenségét magadból kikelve simogatod éjszakánként, milyen lehet olyankor, amikor felpuffadt hullák üveg szemében felfedezi saját szépségét, sorsát, s az áporodott levegőben mi tartja egyáltalán életben, s gondol-e vajon akkor az éjszakai sze-

retkezőcsék közös izzadságára, verejtékére, ami összeszoruló testeiket szinte egyéragasztja, hogy a nevetgélések közben, de jó, de jó! pedig a holttestekre gondoljon-e! szárnyak suhogása hallatszik a sötétben, talán az utolsó sárkányok egyike suhant el mellettetek, rátok nem nézve, jelentéktelen, ostoba emberekre, akik csak úgy lépkedtek egymás mellett az utcán, mintha minden rendben lenne, szeretnétek egymást, ésatöbbi, ésatöbbi, de ti erre nem gondoltok, minden úgy jó, ahogy van, s ez az öntudatlanság öl meg benneteket előbb-utóbb, hiszen beledöglötök a semmibe, persze ha öntudatosak lennétek, talán még előbb beledöglétek, úgyhogy mindegy, már ami az ügyis javíthatatlan dolgokat illeti, meglehet, hogy azt gondoljátok, csak rajtatok múlik, s bizonyos, hogy igazatok is van, mégis csak tépítetek egymás húsát, itt ballagtok a fülledd estei szürkületben, sötétségben a prospektúra felé, gyalogosan, mert hát oda tényleg nem kell sietni, minck? s egyáltalán hová kell sietni, fogalmazod esténként, amikor kedvesed a tudományos eredményeiről mesél, s te is mesélhetnél neki, s nem lenne nehéz kiszűrni beszélgetéseitekből, hogy valójában minden fontosabb számotokra, mint a kapcsolat, ami kettőtök között épült, ez természetesen is a mai világban, gondold, hiszen a jövőért kell létezni, s nincs mód, idő, hogy az ember megnézze, hogy a másik alszik-e már mellette, s főleg arra, hogy ki az a másik, aki alszik-e már mellette, sebaj, jó így is, felelte kedvesed értetlenül egyik este a szeretkezés előtt, ezt mondta, s te tudtad, valójában nem nagyon érti, miről beszélsz neki, mi kell még neked, s amikor szeretkeztek, talán el is mosolyodik, hogy hát tessék, ezért ez a sok duma, s mikor ráérezel, mit gondolhat a kedves doktornő, akkor megbántottan fordulsz a fal búzamezőt idéző mintáihoz, szemedben mérhetetlen fájdalommal, s ilyenkor mindig haragos vagy és féltékeny is hiszen csak ennyi az egész? akkor mi tart titeket egymás mellett? semmi, ez talán tényleg konklúzió, s konklúciónak nagyon is jó, de neked, mint válasz, egyáltalán nem elég, hiszen kell, hogy legyen valami értelme, nemcsak a megszokott éjszakai összcikaszkodás, zuhanás a hullámvasúton, együtt megélni a semmit, tényleg nem sok, nevetsz, de nincs kiút, csak léteztek a jövőtökért, s a jelenné lett jövőben ismételtlen ugyanúgy, s a pillanatokban rejlő értelmet megragadni képtelenek vagytok, azt gyanítod, talán nem is akarjátok, persze ha szerelmesek lennétek egymásba, minden egészen más lenne, még az esteli gyaloglás is, ami most elérte célját, ugyanis ott álltok az üvegből tákolat kapu előtt, mögüle egy tömött bajszerű cigány, az éjszakai ügyeletet portás? leskelődik, jó éjszakát doktornő, leheli, s talán részeg, s e részegségnek vélt állapot az, ami benned megtartja a nyugalmat, hiszen a te számodra ugyanolyan senki ő is, még akkor is, ha nem lenne italos állapotban, mert bár szeretünk nagyon okosak, bölcsök és szépek lenni, valójában nullák vagyunk, s ezt sajnos, nagyon jól tudjuk önmagunkról, vagy legalábbis sejtjük egy-egy sóhaj erejéig, ágybabújás előtt, a napi munka fáradtságától, beléptek hát, s végre villanyfényben vagytok, gondold, s mélyet szippantasz a meghatározhatatlan szagú levegőből, ám ekkor előkerül hirtelen egy szemüveges középkorú férfi, hogy ön itt? kérdésével, amit kedvesednek irányít, végképp tudatosítsa benned senki voltodat, s bár most különösebben nem tiltakozol ez ellen, amikor a prospektúrára igyekszel, s egy ilyen jelentőségteljes férfiarc néz farkasszemet veled, azaz hogy át rajtad, de hát ő itt főorvos, vagy mi a csuda, igen jól szituált s komoly férfi, talán egy a sokból, aki már ked-

vesedre is szert tett, ahogy hirtelen megfogalmazódik benned, s miért is ne, talán kedvesedet ezek a titkosított kapcsolatok tartják életben, s az emberek talán csak azért választanak maguknak partnert, hogy ezáltal titkosított kapcsolatokra tehessenek szert, úgy ahogy a főorvos a te kedvesedre, s így bizonygassák önmaguk előtt, hogy élnek – itt vagytok hát, kedvesed otthonosan megy előtted, már nem fogja a kezéd, csak lépdél, a betegszínű lámpák gyógyszerizeteket idéznek a szádba, s nem titok, hogy valójában nem nagy nehézség így fogalmaznod, hogy rohadtul utálsz minden kórházat meg hasonló építményt, s ezek látogatásának függvényében mindazzen dolgokat, amik az egészségügyre emlékeztetnek, de sebjaj! most itt vagy, figyeled kedvesed emelt fejének vonalát, nyakában az apró pihéket, s még véletlenül sem szólal meg, talán már így akar előkészíteni a látványra, ami majd benn fogad, s a nyáron előjövő szeplők az arcán szinte világitanak, s megdöbben, hogy milyen szépnek találod most kedvesedet, pedig talán nem is az, mert bizonyos külső jegyek miatt nem tetszhet minden férfinak, ám számodra mégis pótolhatatlanná ezek teszik a nő személyét, s hogy így gondolkodsz róla, azért talán a szemedet is kikaparná, mindegy persze, nevensz, hogy önmagad számára is tudatosítsd, hogy a nő fontosabb a róla elgondolt elméleti szabálynál, s úgy gondolod, nem rajtad múlik, hogy egy kicsit fontosabbak legyetek egymásnak, de megengeded magadnak a feltételezést, hogy nem is biztos, hogy így van, s ekkor már ott álltok benn, aminek a helyes megnevezése teljesen értelmetlen lenne, s a tepsikben fekvő holttestek látványa tényleg nagy hatással van rád, egyenesen iszonyatos, összegzed, s gyorsan kihátrálsz a helyiségből, amikor is kedvesed elégedett pillantásokkal követ, s ahelyett, hogy megkérdezné, hogy vagy, elégedetten pislant néhányat, s nagy nehezen előprésel magából egy nos?-t, ami egyenesen ingerel ebben a szituációban, ám tisztában vagy azzal, hogy te vagy a marha, mert erősködtél a látogatásért, s most kicsit csalódott vagy magad miatt, amikor a buszon hazafelé dőcögtök, nappal kellett volna jönni, suttogod, mert szükségét érzed, hogy mondj már valamit, ugyanis a hallgatás csak a hullák élettelen egyedülvalóságát idézi fel benned egyszer-kétszer, aztán újra és újra – otthon a szobádban megrekedt, csukott abakoktól megmelegedett levegő fogad ismételten a hideg testekre emlékeztetve, ez hát a halál, forgatod a szavakat a nyelveden, s kimondhatatlanul elkeseredetten üldögélsz az egyik fotelben, s kedvesed két üveg bort ígér neked, hogy gyorsan leszalad a kocsmába érte, te helyeselsz, bár félted őt a részegektől lármás utcán, s ő már indul is, erősen becsapódik mögötte az ajtó, s hallatszík távolodó lépcsőinek zaja, még a fejedben vsszf angzik a magas sarkú cipőcskék koppanása, mikor nyílik az ajtó és az **Öreg** lép be, kezét nyújtja, vidáman nevet, ami meglep téged, de nincs idő már gondolkodni, menned kell, néhány jó szót kellene mondanod, érzed, de nem teszed mégsem, minek? s az **Öreg** a testedtől kimelegedett fotelba helyezi csontos fenekét, s kérdezgetni kezd, csak el ne szégyelld magad! ugyan, család, gyerekek meg hasonló! egy feleséged sincs, csak ez a lakás, ami a nődé, aki egy doktornő, s holnap talán kirúg a fenébe, ezért talán szabadkoznod kellene, de már ez is mindegy, hiszen az **Öreg** már fiatalkorodban is izgatott, talán ott lapult minden mozdulatodban, s mégis hiába, nem sikerült, csak ennyi, amennyi, az **Öreg** megsimogatja berostás arcát, s örül, hogy legalább egy nőt tudsz neki adni, de semmi mást, gyorsan távozol, nem csukod magad után az ajtót, utálnád, ha be-

csapódna, vagy ha becsukódna, lefelé szaladsz a lépcsőn, kedvesedet majdnem fellököd, de ő halkán káromkodik egyet, semmi több, belép, kérdi miért van tárva-nyitva az ajtó, te, aki a fotelben ülsz, már megnyugodtál, nem riogatnak már azok a rohadt hullák, carramba! a hangod kedves, tekinteted apáskodóan vidám, s a mozdulataid is fiatalosak, kedvesed értetlenkedik, amint mélyen a szemébe nézve megsimítod arcát, kissé nedves alsó ajkát. . . ekkor elkomorodva lép hátra, mint egy doktornő, úgy mondja, te úristen, te megöregedtél.

